

Het Onze Vader - Vergeving - Zand er over?

3

stappen uit 70 x 7x

Decoratie: druppels – zand – paaskaars- brillen

Toelichting bij de tafeldecoratie na het inzingen

Beste mensen vergeet niet uw gsm terug op te zetten na de viering en zoek nu reeds uw bijdrage voor het geldmandje zodat je het straks maar uit je zak te nemen hebt.

De symbolen voor deze viering staan op de tafel: **De waterdruppels:** zij doen ons denken aan ons doopse, een moment van zuivering, heling en toekering naar het goede.

Het kruis in de druppel verwijst naar Jezus die op zijn kruis het ultieme voorbeeld van vergeving bracht door zijn beulen te vergeven en voor hen te bidden.

Het zand verwijst naar de echte vergeving, wie echt vergeeft komt niet meer terug op de fout, op de schuld die hij vergeven heeft. Zand erover, we spreken er niet meer over.

Welkom, laat ons deze viering 'open zingen' met ons **jaarlied** en we nemen hierin allen mee die vandaag niet konden aanwezig zijn.

Openingslied p. 34 God van mensen

Situering van het thema

Dit thema is zo complex en zo ruim dat we hier maar een klein deeltje ervan belichten.

- Kan een moeder de moordenaar van haar kind vergeven?
- Kan een man de collega de hand schudden die hem valselyk heeft beschuldigd?
- Kan ik de terroristen die de aanslagen in Brussel pleegden nog als mensen zien?

Het is duidelijk: vergeven is niet simpel. Dat is het vandaag zeker niet, waar alles spreekt van vergelding en straf, van wrok en wraak. de dader verdient straf, het slachtoffer eist genoegdoening. Vaak blijven we daarin steken. Maar daarmee ben je nog niet aan vergeving toe. Niet simpel dus.

En toch zitten we met die woorden uit het evangelie.

In het Onze Vader bidden we: Vergeef ons onze schuld zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren.

Het lijkt wel alsof de zin: "dat wij onze schuldenaren vergeven" een voorwaarde is opdat God ons zou vergeven maar het is net omgekeerd. God vergeeft ons, dat is een zekerheid, een van de weinige in het leven, Hij vergeeft onvoorwaardelijk. Maar zoals Hij ons vergeeft, dienen wij ook te vergeven aan anderen.

En over welke schuld gaat het? Er is actieve schuld door iets te doen of te zeggen dat anderen nadeel

bezorgt. Er is ook passieve schuld: door niet-reageren, schuld door onbegrip, onverschilligheid t.o.v. het milieu enz. Net zoals anderen tegenover ons fouten maken, doen wij dat ook. Vergeven is noodzakelijk voor een gezonde samenleving. Vergeven en weer verder gaan, maar dan beter.

En op een dag vroeg Petrus aan Jezus: 'Hoe vaak moet ik vergeven? Tot zeven maal?' En Jezus antwoordde: 'Nee, niet tot zeven maal maar tot zeventigmaal zevenmaal.'

Wij zitten met dit gegeven in onze maag. Hoe moeten we dat verstaan? Hoe moeten we daarmee omgaan? Klassiek werd gezegd: '70 x 7 x, dus je moet altijd vergeven'. Maar je ondervindt aan den lijve: dat lukt zomaar niet... Zeg niet te snel, het is vergeven en vergeten, zand erover!

Ik ben die zin anders gaan lezen: niet zevenmaal, maar zeventigmaal zeven maal stappen zijn er nodig. Dat zijn er 490 die je moet zetten om tot vergeving te komen. Vergeving gebeurt dus niet zomaar. Het is een lange weg die een mens moet gaan. Een lange weg met kleine of grote stappen.

Als we deze lange weg gegaan zijn, als we de koorden van fouten hebben losgemaakt, als we geen oude koeien meer uit de gracht halen. Dan waait er de frisse wind van toekomst door ons leven. Door te vergeven bevrijden wij onszelf én de dader van een zware last.

Openingsgebed Gebed om aanzet tot vergeving.

Genadige God,
Gij vergeldt niet onze schuld,
maar schenkt ons van harte vergeving.
Wij bidden U:
maak ons op onze beurt geduldig
en verdraagzaam in de omgang met elkaar.
Geef dat ook wij elkaar van harte vergeven,
Want onrecht ons eens aangedaan
leidt vaak een eigen leven.
Maar wie weet in wiens hart de ergste pijnen woelen?
Help ons niet te wachten totdat de ander
zijn hand als eerste uit zal steken.
Misschien duurt dit uit angst of
vermeend onbegrip wel heel ons leven.
Eén gebaar kan het ijs doen breken,
help ons mens te zijn naar uw beeld en een teken te geven.....

Samen: Amen

Schriftlezing Lucas 15, 11-32 **Parabel van De Vader en zijn twee Zonen**

Duiding

Zoals bij vele verhalen in de Bijbel zijn er vele interpretaties mogelijk.

Laten we deze parabel eens bekijken vanuit de invalshoek "Vergeef ons onze schuld".

Er zijn drie hoofdpersonages:

De vader – de Jongste zoon - De Oudste zoon

Laten we beginnen met de Jongste zoon

Bij de aanvang eist hij zijn erfdeel op.

'Vader, geef mij het deel van uw bezit waarop ik recht heb'. Sorry, welk 'recht' heeft hij? Hij heeft daar helemaal geen recht op! De vader is nog niet dood! Eigenlijk is deze vraag zélf al ongehoord grof: 'Pa, ik kan niet wachten tot je dood bent. Eigenlijk ben ik meer geïnteresseerd in je geld dan in jou'.

Er wordt een fout begaan. De jongste, de spring in het veld wil uitvliegen en ziet de vader als een belemmering. Had hij maar de erfenis, dan had hij de juiste springplank voor een goede start in het leven. Hij trapt op de ziel van zijn vader door naar zijn erfdeel te vragen.

Hij kwetst zijn vader, die lijdt onder de afwijzing van zijn zoon.

Hij laat ook zijn oudste broer in de steek. Die moet nu ook nog boven zijn eigen aandeel in het werk dat van zijn broer erbij nemen.

De jongste zoon doet kwaad tegenover zijn vader en tegenover zijn broer. Hij laadt een hele schuld op zich maar is zich daar niet bewust van. Hij ziet alleen zijn eigen toekomst en die ligt ergens anders dan thuis.

De jongste zoon bakt van het leven niet veel. Hij bewandelt allerhande wegen, maar geen één brengt hem geluk. Hij weet niet meer van welk hout pijlen te maken. Hij beseft dat hij fout zit. Hij komt tot inkeer, aanvankelijk uit eigenbelang. Hij beseft dat hij zichzelf in de penarie heeft gebracht.

Maar langzaam verlegt hij de focus van zichzelf naar zijn vader. De jongste zoon komt tot de vaststelling dat zijn vader erg onder zijn vertrek moet geleden hebben. *“Ik ben niet waard nog uw zoon genoemd te worden”. Wanneer was ik als de jongste zoon? Ben ik me bewust van de pijn die ik heb aangericht? Ben ik mijn schaamte daarover al te boven gekomen? Kreeg ik de kans om opnieuw te beginnen zonder dat iemand me nog op mijn fouten wees, zonder dat iemand met wrange gevoelens tegenover mij rondliep?*

Stiltemoment

Hoe reageert de Oudste zoon

Als de Oudste Zoon terugkomt van het werk en hoort dat zijn jongere broer als een prins wordt ontvangen blijft hij kwaad buiten.

Hij voelt nog altijd de pijn die zijn broer hem heeft aangedaan. Hij voelt nog hoe hij onfair en gemeen was behandeld. Het mes steekt nog in de wonde. Die opgekropte pijn komt nu naar buiten, ze wist nog niet verwerkt. Hij kan er nog geen afscheid van nemen, hij voelt zich nog te zeer slachtoffer. Hij kan nog niet vergeven. Hij leeft in verwarring: hij deed wat goed en verstandig was, maar zijn gehoorzaamheid, zijn plichtsgetrouwheid en dienstbaarheid zijn hem een last geworden. Hij voelt zich verloren, boos, jaloers, bitter en vol wrok. Hij is niet beter dan zijn broer, alleen beseft hij het nog niet. Hij kan hierdoor niet binnen treden in de vreugde van zijn vader. De oudste zoon staat voor het dilemma: de onmetelijke liefde van zijn vader aanvaarden of verwerpen. Hij is er nog niet aan toe, hij is nog in verwarring. Het is een open einde, wat zal hij beslissen?

Wanneer heb ik me slachtoffer gevoeld?

Heb ik mijn gekwetstheid verwerkt?

Wil ik de me aangedane pijn nog betaald zetten of verlang ik ernaar te vergeven zodat leven, toekomst mogelijk wordt?

Stiltemoment

De Vader

De Vader aanvaardt dat zijn jongste zoon hem verlaat, hem de rug toekent, niets meer met hem te maken wil hebben en alle schepen achter zich verbrandt. Hij had ook zijn zoon met strenge hand kunnen thuishouden, de leiband strakker aantrekken, maar dan zou hij diens hart verliezen. Zijn vader kon hem dwingen thuis te blijven werken, maar zijn zoon zou dat doen met een lang gezicht, vol rebellie van binnen. De zoon zou zich als een gevangene voelen die alleen maar zou dromen van ontsnapping uit dit saaie leven. De vader vindt de relatie belangrijk, niet het werk; de liefde niet de gehoorzaamheid.. En dus doet de vader niets, dan alleen wachten, zich zorgen maken en hopen. De Vader schrijft zijn zoon niet af, blijft van hem houden en kijkt naar hem uit. Zijn liefde maakt hem innerlijk vrij, leeg van zichzelf en sterk. Zijn gigantische liefde stelt hem in staat om over zijn gekwetste ik heen te stappen en zijn armen wijd uit te strekken. Op de harde en bittere verwijten van zijn oudste zoon antwoordt de vader niet met bestraffende woorden, of tegenbeschuldigingen. De vader verdedigt zichzelf niet, hij oordeelt niet. Hij hanteert geen meetlat. De vader verklaart enkel zijn liefde voor hem.

De liefde van de Vader is onafhankelijk van het gedrag van zijn kinderen.

Zo vol mededogen, barmhartig en liefdevol is Onze God.

En Hij nodigt ons uit om ook met wijd open armen hen te ontvangen die gekwetst naar ons toekomen.

Bieden wij dan een luisterend oor zonder te oordelen, te veroordelen, partij te kiezen?

Fungeren wij ook als stootkussen, als klankbord zodat zij helder kunnen krijgen wat er aan de hand is en verzoening groeit?

Stiltemoment

Schrijfmoment

Wanneer waren wij zoon, broer, Vader?

Welke last draag je met je mee? Schrijf op wat u bezwaart.

Dit schrijven delen we NIET. Het blijft bij U.

Na de schrijfronde:

Bevrijd jezelf, scheur het briefje in kleine snippers en deponeer ze in het maagdelijk wit zakje dat rondgaat.

Straks, na de viering, zullen we ze verbranden. Jullie bijdrage leg je in het mandje.

Lied p. 51 Die vrede willen stichten

Voorbeden

Na elke voorbede zingen we

Tot ze - ven-maal ze-ven-tig maal, ver - geef ik een an-der zijn schuld.

Tot ze - ven-maal ze-ven-tig maal, de Heer heeft met mij ook ge - duld.

Tot
U
die

geen stenen gooit, die niemand afschrijft,
niemand klasseert of veroordeelt keren wij ons toe als bevrijde mensen,
of toch als mensen op weg naar bevrijding en bidden:

1. Laten we bidden dat ik zelf niet veroordelend maar bedachtzaam de situaties inschat en met een open geest positief naar de medemens kijk.
Opgeroepen door zijn woord zingen we:
2. Laten we bidden dat wij in verscheidenheid toch één van geest en hart zijn zodat we een hechte groep vormen en die in woord en daad leven naar de gezindheid van Jezus.
Opgeroepen door zijn woord zingen we:
3. Laten we noemen en bidden al uw mensen, verschillend in denken, doen en verlangen.
dat ze begripvol als Uzelf zouden zijn zodat ze samen in vrede kunnen leven.
Opgeroepen door zijn woord zingen we:
4. Laten we noemen en bidden al uw mensen die weerstaan aan de uitdaging van hebzucht en egoïsme.

Die overspoeld worden door berichten van onrecht, lijden en geweld niet verlamd geraken en die niet blind worden voor wat ze zelf kunnen doen. Die blijven werken aan een goed leven voor iedereen. Opgeroepen door zijn woord zingen we:

Tafelgebed

Aanwezige en onzichtbare God, soms wijst niets erop dat Gij met ons zijt;
Oorlogsgeweld en meedogenloze onmenselijkheid, ook in uw naam,
angst, rampen, honger en ziekte, miljoenen op de vlucht.
Verbijsterd kijken we ernaar, machteloze woede overvalt ons.
Waar naartoe met deze mensenwereld?
Waar zijt Gij God?
Gij hebt toch in de harten van alle mensen de kiem van uw liefde gelegd?
Gij wilt ons toch met elkaar en met u verbinden?

Dank aan u voor die ene mens, Jezus.

In hem heeft uw woord van verzoening

eens en voorgoed een menselijke stem,

een menselijk gebaar gekregen,

in Hem werden uw gerechtigheid en vrede ten volle zichtbaar.

"Ik veroordeel u niet. Sta op, er is toekomst".

Hij heeft ons doen inzien dat wapens van haat en geweld niet bijdragen tot een betere wereld.

Hij vervult ons tot vandaag met de hoop dat wij vrede kunnen vinden,

wij mensen met elkaar, liefde en verzoening

ondanks donkere dagen van schuld en onmacht,

En daarom willen wij Hem gedenken, Hem ter sprake brengen
en vieren dat Hij met zijn vrienden aan tafel is gegaan...

Zoals Hij nemen we brood en wijn:

Brood dat ons Zijn daadkracht geeft om naar zijn voorbeeld te leven.

Wijn dat ons Zijn Geesteskracht geeft om anders te denken dan de wereld.

Dit **was** Hij voor iedereen.

Dit **is** Hij voor iedereen.

Dit **zal** Hij voor altijd zijn voor iedereen, ook voor hen die Hem niet aanvaarden.

Hij vroeg ons te doen wat Hij heeft voorgedaan.

Dat is de weg die ook wij willen gaan.

Delen van Brood met zegengebaar

We zeggen samen als iedereen brood heeft:

Moge Jezus, als Levend Brood, ons tot voedsel zijn.

Drinken van Wijn met wensen

Moge de wijn teken van verbondenheid zijn met hen die wij ontmoeten.

Lied p. 62 Sjaloorn : Verbonden met Onze God en elkaar zingen we de vrede uit.

Onze Vader,

**Stuwende kracht in het heelal,
Wij zullen recht doen aan uw aanwezigheid
door een leven in solidariteit met alle mensen van goede wil
en met alle volkeren op deze Aarde,
opdat iedereen in vrede en gerechtigheid kan leven.
Wij willen er daarom zorg voor dragen
dat er in harmonie met de Natuur voor iedereen voldoende voedsel is
en dat schuld geen belemmering is tot ontwikkeling.
Maak ons betrokken naar elkaar
zodat wij elkaar kunnen waarschuwen
als wij onze aandacht voor Uw Droom zouden verliezen.
Amen.**

Slotgebed

Heer, maak mij een instrument van uw vrede.
Laat mij liefde brengen waar haat is.
Laat mij vergeving brengen waar schuld is.
Laat mij eenheid brengen waar tweedracht is.
Laat mij waarheid brengen waar dwaling is.
Laat mij geloof brengen waar twijfel is.
Laat mij hoop brengen waar wanhoop is.
Laat mij licht brengen waar duisternis is.
Laat mij vreugde brengen waar verdriet is.
Amen

Zegening

Laten we gesterkt door wat we vandaag hier gevierd hebben elkaar zegenen,
en vragen dat die door onze barmhartige God bekrachtigd wordt.
Zodat we als de jongste zoon vergeving kunnen vragen.
Zodat we als de oudste zoon misschien 70x7 stappen kunnen zetten naar vergeving toe.
Zodat we als de Vader de wrok uit ons hart kunnen bannen en de schuld kunnen kwijt schelden.

Als teken van zegen, vrede en bemoediging geven we de mensen in onze buurt een schouderklopje.

Slotlied p. 44 Gewoon maar zijn

Mededelingen

1. Gewone aankondigingen
2. Uitleg kaartje: Kijk met een andere bril, niet door deze van onze gekwetstheid.
3. We gaan naar buiten er verbranden de snippers.

Inspiratie vonden we bij

Carlos Desoete, In zijn naam blz. 81 – 99
Anselm Grün, Vergeef jezelf
Henri Nouwen, Eindelijk thuis
Rochus Zuurmond, In hemels naam, hoofdstuk X
Desmond en MphoTutu, Het boek van vergeving
Edith Stauffer, Over liefde en vergeving – de kracht van onvoorwaardelijke liefde.

Viering Het Veer, april 2016